

MELODIJA MOJE DUŠE

RAJAN VINFIELD

Preveo Srđan Krstić

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2014.

Svim majkama sveta

PRVI DEO

1.

Džejn se vratila na ostrvsko groblje dan posle sahrane. Sedela je u kolima gledajući kako kiša pada na grob njene kćerke. Na vestima su objavili da kiša pada već sedamnaest dana bez prestanka. Ali Džejn nije mnogo marila za to – kiša je odgovarala njenom raspoloženju.

Motor je i dalje bio uključen, a brisači su tek povremeno radili, tako da je ona gledala kako voda klizi niz vetrobransko staklo, zaklanjajući sumorni pejzaž kišnim kapima. Ponavljala je u sebi da nije istina da je njena Melodi zaista umrla. Ali onda bi se se brisači uključili, uklonili vodu s vetrobrana i ona je ponovo mogla jasno videti svežu humku svoje kćerke.

Juče je stajala u šatoru, zbijena s malim brojem ožalošćenih, kao što su njena majka i brat koje nije trpela, i gledala kako se kovčeg spušta u zemlju, želeći da je ona u tom sanduku umesto Melodi. Sveštenik iz crkve sa ostrva prozborio je nekoliko reči i to je bilo to. Njena kćerka je zauvek otišla.

„Majka ne bi trebalo da sahrani svoju kćerku.“

To joj je rekla njena sopstvena majka kada su išle natrag do kola. I bila je potpuno u pravu, mada je način na koji je to rekla kod Džejn stvorio utisak da je optužuje za ono što se dogodilo.

A možda je i trebalo da je optuži, pomislila je.

Osetila je oštar bol krivice duž čitave kičme, što je samo udvostručilo njenu agoniju. Ponavljala je slogan svog psihološkog savetnika kako bi se opustila:

„Nisam ja to prouzrokovala, ja to nisam mogla da kontrolišem. Nisam ja to prouzrokovala, ja to nisam mogla da kontrolišem. Nisam ja to prouzrokovala, ja to nisam mogla da kontrolišem.“

Kada je ponovo mogla normalno da sedi, pružila je ruku do pregratka za rukavice i panično počela da pretura po papirima ne bi li našla krizno pakovanje *virđinija slims* cigareta koje je tu držala. Izvadila je cigaretu iz paklice, drhtavim rukama kresnula upaljač, pripalila cigaretu i udahnula jedan dubok, smirujući dim. Onda je zgužvala cigaretu, otvorila prozor i izbacila je na kišu.

Brisači su ponovo uklonili vodu sa stakla, a Džejn umalo nije vrišnila kada je videla stranca koji je stajao pored groba njene kćerke. Šta je on radio tu? Pognuo je glavu u znak žaljenja ili da pročita sveže uklesano ime na nadgrobnom spomeniku. Nosio je sivi kaput i farmerke natopljene kišom.

Džejn je odjednom osetila krivicu, jer je imala osećaj kao da nepozvana špijunira trenutak privatnosti između njene kćerke i ovog neznanca. Da je to rekla naglas, zvučalo bi joj potpuno suludo, ali je u njenim mislima na neki način zvučalo savršeno.

Čovek se sagao i spustio je nešto na grob.

Pitala se da li je, možda, doneo cveće.

Pružila je ruku da uključi brisače ne bi li ga jasnije videla, ali je usput dotakla drugu ručku i slučajno upalila i svetla. Čim su brisači uklonili kišu s vetrobrana, muškarac se okrenuo i pogledao u Džejn. Nikada ranije joj se nije desilo da u isti mah bude na taj način iznenađena i opčinjena. On je bio mlad – nije imao više od trideset godina – ali bezizražajan, gotovo tup izraz njegovog lica, kombinovan sa odsutnim pogledom, davao mu je izraz žalosti koji bi pristajao daleko starijem licu. Nije imao kišobran, ali je nosio bejzbol kapu niz čiji obod se slivala kiša, a oči su mu bile duboko skrivene u osenčenim jezerima. Dok su gledali jedno u drugo, ona u kolima, on stojeći kraj groba njene kćerke, kiša se slivala niz stakla i polako rastapala njegov lik u njenom vidnom polju, sve dok se obrisi njegove siluete nisu izgubili. Onda je i ta slika bila isprana

kišom. Nekoliko sekundi kasnije brisači su ponovo prešli preko stakla, ali stranac je već bio otišao.

Džejn je pokisla do gole kože dok je prešla nekoliko metara od kola do groba. Stajala je na istom onom mestu na kome je stajao i stranac i gledala je oko sebe, ali nije mogla da ga vidi. Kada je pogledala dole, pomislila je kako je čudno što se trava na grobu već bila savila i utabala, a ivice groba bile umrljane blatom. Znala je da će na proleće trava ponovo pustiti korenje i da će tako zauvek zarobiti Melodi tu dole u svet strpljivih, svet mrtvih. Htela je da raskloni i pobaca travu i da zaroni ruke duboko u blato i da kopa sve dok ne dođe do svoje kćerke. Htela je da se uvuče u kovčeg i da je uzme u naručje, kao što je to radila dok je bila devojčica – pre pića, pre droge. A onda ponovo mogu da dođu grobari i da zatrpaju grob, ostavljajući ih zauvek dole zajedno, pomislila je. Ionako se već osećala kao da je mrtva.

Pažnju joj je privukao neki sjaj u travi.

Sagla se i podigla novčić koji je stranac ostavio. Ništa posebno, samo srebrni dolar izašao iz kovnice novca 1973, iste one godine kada se Džejn rodila. Držala je novčić na dlanu kao da je nežan i lomljiv poput ljuske jajeta divlje ptice i pitala se šta predstavlja taj novčić i zašto ga je stranac tu ostavio. Džejn je tako malo toga znala o svojoj kćerki, gotovo da i nije razgovarala sa njom čitavih godinu dana pre nego što je umrla. Žudela je da se na svaki mogući način poveže sa Melodinim životom – da na neki način shvati šta se dogodilo, da dobije priliku da shvati ono što se ne može shvatiti, ako je to ikako moguće.

Dugo je stajala na kiši i gledala novčić u ruci, izgubljena u sećanjima, sve dok se nije skvasila od glave do pete i dok novčić nije potonuo na dno barice koja se napravila na njenom dlanu. Namećala je da ga vrati natrag, na grob, gde ga je stranac ostavio, ali je, i ne znajući zašto, spustila novčić u džep i otišla nazad u kola.

Džejn se zaustavila u maloj garaži svoje kućice iz pedesetih godina dvadesetog veka i automatski menjač kola ostavila u položaju za parkiranje, ali nije odmah ugasila motor. Zažmurila je i pustila grejanje u kolima, a topao vazduh duvao je preko njenog

lica – mirisi njene mokre odeće mešali su se sa mirisom borovine od osveživača vazduha i tragovima duvanskog dima njene cigarete. Kada je ponovo otvorila oči, pogledala se u retrovizor uvežbanim pokretom žene koja proverava svoju šminku hiljadu puta pre hiljadu dosadnih sastanaka u kafeterijama gde je prodavala na hiljade dosadnih polisa osiguranja. Ali po prvi put nije prepoznala lice koje ju je posmatralo iz pravougaonog ogledala. Nije je zbunjivao nedostatak šminke; te oči koje su je gledale bile su beznačajne.

Pružila je ruku i pritisla dugme na daljinskom upravljaču garažnih vrata i posmatrala je kako se senka kapka koji se spušta ocrtavala u retrovizoru, brišući polako njeno lice, sve dok nije ostala u potpunom mraku. Sijalica u garaži odavno je pregorela, a ona je bila suviše zauzeta da bi je zamenila – isto kao što je bila prezauzeta da potraži svoju kćerku i da joj ponudi pomoć. Ali sada joj je prijao ovaj potpuni izostanak svetlosti i ona je malo otvorila prozor i spustila sedište u udoban položaj.

Osvetljena instrument-tabla bacala je zrake svetlosti koji su pravili tačkice na postavljenom plafonu automobila, i ona se pretvarala da su to zaista udaljene zvezde. Sećala se da je negde čitala kako je ugljen-monoksid bez mirisa, ali sada je jasno mogla da oseti kako talasi gasa nadiru kroz otvoren prozor. Koncentrisala se na disanje, možda prvi put otkako je išla na vežbe disanja tokom trudnoće, na koje ju je odvela prijateljica, onda kada je bila trudna sa Melodi, pre dvadeset godina. Gde je vreme skliznulo i nestalo dok ti nisi gledala, pitala se.

Ljudi su joj govorili da život brzo prolazi.

Ali niko joj nije rekao da će da prođe u treptaju oka.

Počela je da lebdi i da se uzdiže do udobnog mesta između ovog i onog sveta, predajući se u mislima onom stanju u kome vreme nema kontrolu nad događajima, i gde se sećanja oslobađaju i mešaju se sa izgnanjenim nadama i zaboravljenim snovima.

Ona se sećala, ona se sećala, ona se sećala...

Kako drži svoju tek rođenu kćerku.

Ljubičasti obrašci i nosić kao dugme.

Gladno plakanje koje bi njene grudi utišale, zadovoljstvo što se brine o nekom tako savršenom.

Oh, vratiti se unazad!

Biti zauvek u toj toplini.

Ostati. Ostati. Ostati.

Njen um se sada pomerio pet godina unapred, do njihove prve noći u ovoj kući. Ponovo je videla osmeh svoje kćerke kada su se probudile i kada su kroz prozor videle sneg. Setila se kako je stezala malenu ruku u mekoj rukavici, vodeći Melodi da istraže i upoznaju novi komšiluk. Čudno, pomislila je, ali te male ružičaste gumene čizme koje je Melodi nosila tog dana bile su negde u kutiji u istoj ovoj garaži u kojoj se ona sada predala uspomenama.

Ova sećanja odjednom su bila grubo prekinuta oštrim zvukom.

Upornom zvonjavom iz kuće.

Nakon izvesnog vremena Džejn je otvorila oči u mraku i pokušala da pogodi ko bi to mogao da zove. Imala je telefon u kući samo zato što je bio u paketu sa internet konekcijom, a niko nije imao njen broj, osim njenog psihološkog savetnika. Neka zvoni, pomislila je. Ali znala je da neće moći daveka tako. Znala je da će Grejs doći da je traži ako se ne bude javila. Pomisao da će Grejs biti osoba koja će da otkrije telo, i to nakon svega što je uradila za Džejn, bila je preveliki teret, uz svu krivicu koju je već osećala promišljajući svoje poslednje misli.

Vrtelo joj se u glavi dok je ustajala iz kola, a u času kada je stigla do telefona, on je prestao da zvoni. Stajala je pored naprave sa rukama na stolu, čekajući da Grejs ponovo pozove, a bila je potpuno uverena da hoće. Deset sekundi kasnije, telefon je opet zazvonio i ona je podigla slušalicu, naterala sebe da se osmehne i rekla:

„Halo.“

„Ćao, Džejn, ovde Grejs.“

„Oh, ćao, Grejs.“

„Čitavog dana te zovem na mobilni telefon. Jesi li u redu?“

„U redu sam“, kazala je Džejn. „Sasvim u redu.“

„Nemoj to da mi pričaš, molim te, Džejn.“

„Šta to da ti ne pričam?“

„Znaš šta to tvoje *u redu* znači u prevodu, zar ne?“ Kako Džejn nije odgovorila, Grejs je to učinila umesto nje. „To znači ujebano, razbijeno, emotivno, depresivno i unesrećeno.“

Džejn nije mogla da se ne nasmeje, bar malo.

„Pa u tom slučaju“, rekla je ona, „ja sam zaista, zaista u redu.“

„Dolazim kod tebe“, rekla je Grejs.

Džejn je pogledala u krš oko sebe – u posteljину koja je još bila na kauču, u prljave sudove koji su stajali na kuhinjskom pultu. Zavrtela je glavom. Čovek bi pomislio da će njena majka i brat bar da raspreme lom iza sebe, pošto su insistirali da dođu na sahranu iako im je bilo preskupo da prespavaju u motelu. Ali ne, oni su došli i sve podredili sebi i nekako su uspeali da ovaj grozan dan učine još gorim, ako je to ikako bilo moguće.

„Šta misliš o tome da ja dođem kod tebe?“, predložila je Džejn. „Upravo sam se spremila da pođem negde, kola su mi ostala upaljena u garaži.“

Odeća koju je nosila bila je gotovo sasvim suva kada se zaustavila na parkingu ispred niza kondominijuma u luci.

Grejs joj je otvorila ulazna vrata kada se javila na interfon i ona se liftom popela na treći sprat. Jedva da je podigla ruku da pokuca kada je Grejs otvorila vrata i zagrlila je.

„O, bože moj dragi, pa ti si mokra do gole kože. Uđi, molim te i sedi. Napraviću nam kafu, imam svežu. Ili bi, možda, toplu čokoladu?“

„Kafa je sasvim dovoljna, hvala.“

Džejn je sela na tapaciranu stolicu i pogledala preko dnevne sobe u marinu iza prozorskih okana. Jarboli ukotvljenih jedrilica pomerali su se napred-nazad u hipnotičkom ritmu dok je kiša neprestano padala, u kontrastu sa tmurnim nebom, osvetljeni naranđastim svetlom svetiljki na doku, koje su bile upaljene iako je sat iznad kamina pokazivao da je tek tri sata po podne.

Grejs joj je pružila šolju koja se pušila.

„Veštački zaslađivač i kapljica krema“, rekla je i sela na stolicu preko puta Džejn. „Upravo kako ti voliš.“

Džejn je držala šolju s obe ruke, puštajući da joj toplina ugrije hladne prste. Uzela je gutljaj i nasmejala se da bi dala Grejs do znanja da je kafa dobra. Grejs je uzdahnula, zavalila se u stolicu i pogledala Džejn, ali ništa nije rekla. Dugo vremena je prošlo, a žene su samo nemo sedele. Jedini zvuk bio je tihi zveket metala na jedrilicama koji se čuo kroz zatvorena prozorska okna.

„Šta se dogodilo sa vašom jedrilicom?“, pitala je na kraju Džejn.

„O, bože“, rekla je Grejs. „Pa, bio je to najlepší dan u našem životu, kada smo uspeli da je prodamo. Mislila sam da sam ti pričala o tome. Bob se pretvarao da je prodajemo zbog kraha tržišta nekretninama. Ali on nije bio ništa bolji mornar od mene. Oh, kako sam samo mrzela tu stvar. Dosadivala sam se na njoj po čitav bogovetni dan. A dan je izuzetno dug kada si na vodi i apsolutno ništa nemaš da radiš.“

Onda je ponovo među njima zavladała tišina koja je dugo trajala.

„Zar ti nisam pričala o tome kako smo otišli na ostrva? Nisam? Bob mi je obećao, ali... Uf, ovo je đavolski dobro, moram da ti ispričam. On je bacio sidro i privezao nas da bismo napravili romantičnu večeru uz zalazak sunca. Otvorili smo bocu šampanjca i sve što sledi uz to. Čak smo imali i crvenu ružu na stolu. Rekao je da je želeo da osveži naš seksualni život. Naravno, zaspao je pre nego što je zaiskrila prva iskra. U svakom slučaju, dok smo spavali, nastupila je oseka i nasukali smo se na peščani sprud. Nagli smo se na stranu kao bačena igračka. Probudili smo se tek kada smo ispali iz kreveta. Bob je uganuo zglob. A da poniženje bude još veće, morali smo da zovemo obalsku stražu da nas izvuče odatle. Gospode, kako je to bilo neprijatno.“

Džejn se nasmejala i sipala sebi kafu. Gotovo da je zaboravila kako se uvek mnogo bolje osećala u Grejsinom društvu. Ali olakšanje je kratko trajalo, jer je opet osetila oštar bol, setivši se da joj je kćerka mrtva. Grejs mora da je to videla na njenom licu, zato što je uzdahnula i rekla:

„Pitala bih te kako si, ali verovatno ne bi ni znala šta da odgovoriš.“

Džejn se borila sa suzama i samo je odmahнула glavom.

„Da li je neko ostao u tvojoj kući?“, pitala je Grejs.

„Svi su otišli sinoć“, odgovorila je Džejn.

„Jesu li se ponapijali?“

„Moj brat jeste. A majci je malo trebalo. Možeš li da veruješ da su se tako glasno svađali da me je komšinica zvala da pita da li je sve u redu? A njena kuća je skoro pedeset metara daleko od moje. Noć pred sahranu takođe su se svađali. Sada mi je neprijatna i sama pomisao na to. Bože, kako mrzim svoju porodicu, Grejs. Znam da to nije u redu, ali ih svejedno mrzim.“

„Jesi li pokušala da se moliš za njih?“, pitala je Grejs.

„Molila sam se da dobiju ono što su zaslužili.“

„I to je dovoljno“, rekla je Grejs sa zluradim osmehom na licu.

Udar vetra naneo je kišu na prozore, a jarboli su počeli da se brže klata naspram sve tamnijeg neba.

Nakon izvesnog vremena Grejs je ustala i rekla:

„Idem da ti sredim pomoćni krevet i da ti prostrem novu posteljinu. I nemoj ni da pomišljaš da kažeš ne, zato što je Bob noćas u Dalasu i dobro bi mi došlo da neko ostane kod mene preko noći. Suviše sam matora da bih sama provodila noći. Ako si raspoložena, možemo kasnije da se naoružamo kišobranama i da odemo do paba na neko piće i riblju čorbu.“

Džejn je znala da nije imalo nikakve svrhe da se buni, tako da je samo klimnula glavom i pogledom otpratila Grejs koja je odmakla niz hodnik. Kada je otišla, Džejn se ponovo zagledala kroz prozor, u kišu.

Znala je da će kiša stati jednog dana. Znala je da će doći proleće i da će svež vetar oduvati oblake. I znala je da će se na nebu ponovo pojaviti letnje sunce i da će još jednom obojiti svet bojama koje je volela. Znala je sve to, kao što je dobro znala i sve ostalo. Samo što u to nije verovala.

2.

Kola iza Džejn počeše da trube.

Spustila se na prilaz i ukrcala se na trajekt. Bila je na čelu kolone vozila, iza grupe mokrih biciklista u žutim kišnim mantilima koji su tog jutra krenuli na posao. Izgledali su žalosno, ali odlučno, dok su ostavljali svoje bicikle i prolazili pored njenih kola na putu ka brodskoj kafeteriji. Njihove biciklističke cipele sa kramponima glasno su odzvanjale dok su se peli metalnim stepenicama. Radnik sa trajekta prišao je njenom automobilu i blokirao joj gume. U uglovima usana pokušao je da iznedri poluosmeh, ali je brzo odustao kada je video izraz njenog lica.

Za sve ostale to je bio samo još jedan običan dan.

Dok je trajekt kretao, Džejn je, sedeći u kolima, posmatrala tamne kišne oblake koji su lebdeli iznad zaliva Eliot. Gledala je kako galebovi lete ispred trajekta, jašući na talasima vazduha koje su pravila njihova krila. Džejn dugo nije bila u gradu. Suviše dugo, pomislila je. Da je samo mogla da ode i da potraži svoju kćerku, da joj je samo ponudila više pomoći, možda bi Melodi još bila živa. Znala je da bi je Grejs podsetila da je uradila sve što je mogla da uradi, sve što je bilo ko mogao da uradi – da je platila pet centara za odvikavanje i da je pružila Melodi svu moguću podršku, sve dok nije došlo dotle da je s ljubavlju morala da je pusti od sebe.

Setila se šta je rekao savetnik u poslednjem centru za odvikavanje. „Vi možete da joj bacite konopac, ali morate da je naterate da

se sama popne uz njega.“ A ona joj je bacila konopac, zar nije? Ponudila je Melodi da je povede kući, uz jedno jedino gvozdeno pravilo: Melodi je morala da ostane čista i trezna. Ali Melodi je odbila ponudu i još jednom je iskliznula da bi bila potrošena s tim ološem koji je tražila iz noći u noć, jezdeći po gradu s kauča na kauč.

Oglasio se jak zvuk sirene trajekta i to je trglo Džejn iz misli. Uključila je brisače da bi očistila kapi kiše koju je vetar naneo sa palube trajekta i posmatrala je kako se nebo iza Sijetla pojavljuje na platnu od bele magle ispred njih. I sama je neko vreme živela u gradu, dok je studirala na Univerzitetu u Vašingtonu i spremala se da diplomira na Ženskim studijama. Ali onda je upoznala Brusa i zaljubila se u njega, ili je bar tako mislila. Bila je u petom mesecu trudnoće kada je Brus otišao, ostavljajući je samu da se priprema za dolazak bebe. Još jedan studentski kliše. Mislila je da će ostrvo Bejnbridž biti savršeno mesto za podizanje Melodi – tiho i mirno ostrvo sa sjajnim školama. A neko vreme je tako i bilo. Ali izgleda da nijedno mesto nije uspelo da izbegne uticaj tinejdžerskog opijanja i droge, posebno kada ste rođeni sa predispozicijama za takvo nešto. Alkoholizam je u svakom slučaju bio prisutan u Džejninoj porodici, a slutila je da ga je takođe bilo i u porodici Melodinog oca.

Trajekt je pristao i biciklisti su se okupili i, okrećući pedale, izašli na kišu. Džejn je pošla za njima i vozila kroz grad prema Kapitol hilu.

Dok je prolazila pored poznatih mesta, pitala se da li ih je i njena kćerka otkrivala. Možda je Melodi čak osećala i njen duh u starom kafeu, njenu glavu koja se naginje nad školske knjige. Ili je možda videla njene otiske prstiju na polici u knjižari u kraju koja se godinama nije menjala i gde prašina verovatno nije obrisana još otkako se ona rodila. Ili su se njihove oči srele preko dvadeset i tri godine poliranog šanka u baru *Stimpajp*, gde je slatka devojkica uvek mogla da ugrabi jedno ili dva pića ukoliko ima lažne isprave. Bože, kako sam samo bila mlada i glupa, pomislila je Džejn. Ali morala je da prizna da je to, takođe, bilo i zabavno.

Kada je stigla do stambene zgrade, dva puta je proverila adresu da bi bila sigurna. Bila je to stara, trošna trospratnica, odavno pretvorena

u zgradu sa stanovima za iznajmljivanje u koje se ulazilo spolja. Ali bez obzira na boju koja je otpadala sa fasade i urušen krov, brojevi i naziv ulice bili su sveže napisani i jasni. Znači, to je bilo mesto na kojem joj je živela kćerka. Bilo je to mesto na kojem joj je kćerka i umrla.

Kiša je počela slabije da pada i sada je samo rominjala, a Džejn je i dalje sedela u kolima i gledala kroz mokro staklo treći sprat zgrade i vrata obojena u crveno, kroz koja je njena kćerka poslednji put prošla pre deset dana. Da li je ona to znala, pitala se Džejn. Da li je prestala da pije kada je bacila poslednji pogled na grad? Da li su se oblaci razišli da bi omogućili poslednji zalazak sunca koji će je ispratiti? Da li je o nečemu razmišljala? Ili se samo sagla da bi ušla na još jedan fiks, ne videvši ništa drugo osim zaborava za kojim je toliko žudela. Džejn je samo donekle želela da sve ovo shvati.

Džejn penjanje uz stepenice nikada u životu nije teže palo.

Pokucala je na vrata i sačekala.

Ponovo je pokucala.

„Strpite se malo, jebiga“, vikao je ženski glas iznutra. „Evo me, dolazim.“

Uskoro se čulo kako se otključava čitav niz brava i vrata su se otvorila za desetak centimetara, preko lanca, otkrivajući bledo lice devojke prislonjeno uz uzan otvor.

„Rekla sam gospođi preko telefona da neću nikakvu prokletu inspekciju“, reklo je bledo lice. „Pored toga, dete mi nije tu još od decembra, zahvaljujući onom šupku od njegovog oca.“

„Žao mi je“, rekla je Džejn. „Mislim da ste me pomešali s nekim.“

Devojka se približila otvoru i pažljivije je pogledala.

„Oh, sranje! Vi ste Melodina mama. Žao mi je.“

„Mislila sam da konačno dođem po njene stvari.“

Bledo devojčino lice izgubilo se kada se okrenula da pogleda u stan. Kada se ponovo okrenula ka njoj, Džejn je pretpostavila da će devojka da skloni lanac, otvori vrata i pozove je unutra, ali ona to nije učinila.

„Sačekajte ovde“, rekla je umesto toga. „Skupiću vam sve njene stvari. Neće mi trebati više od minut ili dva.“

Onda je zalupila vrata i ponovo ih zaključala.

Džejn je stajala na stepeništu i čekala. Gledala je na ulicu i pitala se kojim putem je tog dana došla njena kćerka i odakle. Okolina ju je podsećala na mesta na kojima je i sama živela kada je napustila dom u kome je odrasla i zasnovala svoj sopstveni, u sedamnaestoj godini. Jedan mačak je kopao po sadržaju prevrnute kante za đubre; dete je šutiralo fudbalsku loptu u uličici pored, vešto izbegavajući lokve vode; automobili sa spuštenim amortizerima kružili su uokolo dok je iz njih, iza zatamnenih stakala, treštala jaka muzika, a neki par se glasno svađao pored otvorenih prozora stana preko puta.

Džejn se spremila da siđe do svojih kola da bi na brzinu zapalila cigaretu i povukla nekoliko dimova – tek da malo smiri živce – kada su se vrata otvorila i devojka joj je u ruke tutnula kutiju.

„Je li to sve?“, pitala je Džejn, pomalo iznenađena.

Devojka je slegla ramenima. Kroz kosu je nekoliko puta provukla češalj, a dah joj je mirisao na sirup za kašalj dok je govorila.

„Bilo je i drugih stvari, ali smo ih podelili. Znete kako je.“

Džejn je klimnula glavom, shvativši šta je devojka htela da kaže.

„Moram priznati da ste me iznenadili kada ste se javili“, rekla je devojka, „zato što Melodi nikada nije pominjala da u okolini ima nekoga od porodice.“

Džejn je osetila kako joj suze naviru na oči. Stajala je, držeći kutiju, dok joj se jedna suza slivala niz obraz.

„Sranje“, rekla je devojka. „Nisam tako mislila, žao mi je.“

„Da li si je ti pronašla?“, pitala je Džejn.

Devojka odmahnu glavom.

„Ne. Ja sam čitavog vikenda bila kod dečka. Kendis je došla tog jutra.“ Zastala je i spustila pogled, a onda je tihim glasom dodala: „Ponekad se pitam šta bi se dogodilo da sam ostala kod kuće, znate?“

Džejn je veoma dobro poznavala taj osećaj, ali ništa nije rekla. Umesto toga promenila je temu.

„Da li biste mogli da mi kažete nešto o njoj? Mislim, čime se bavila i kako joj je išlo?“

Devojka je uzdahnula i podigla ruku.